

Àudio del Prelat: Perdonar aquell que ens ofèn

Mons. Xavier Echevarría repassa la paràbola del fill pròdig per reflexionar sobre el perdó de Déu, de qui hem d'aprendre a viure aquesta obra de misericòrdia:

«Desitgem vivament que la decisió de perdonar i demanar perdó esdevingui una actitud habitual en nosaltres, a cada família, entre els amics».

01/08/2016

Una de les obres de misericòrdia que més necessita el món -ara i sempre- és perdonar qui ens ofèn. "Que difícil ens pot semblar moltes vegades perdonar! -ha assenyalat el Sant Pare-. Però el perdó és l'instrument posat a les nostres fràgils mans per aconseguir la serenitat del cor. Rebutjar el rancor, la ràbia, la violència i la venjança són condicions necessàries per viure feliços".

Aquest viure feliços s'alça davant nostre com un desig de tots els éssers humans. Ningú, però, pot arribar a la felicitat per compte propi, sense Déu i sense els altres. Amb alguna freqüència, potser creix la sensació que els que ens envolten resulten més aviat un obstacle: perquè ens ofenen, perquè ens maltracten, perquè ens causen dolor físic o moral... mals que va experimentar el mateix Jesucrist, crucificat per

aquells a qui va venir a portar la salvació.

El Senyor, rostre visible de la misericòrdia del Pare, va perdonar sense donar cabuda al ressentiment: "Pare, perdona'ls perquè no saben què fan", va pregar mentre penjava de l'arbre de la Creu. D'aquesta manera, va trencar decididament el cercle viciós de l'odi que només genera més odi, del cercle de la venjança, de la rancúnia; i va fer que d'aquesta Creu ragés una deu de misericòrdia, capaç de canviar la història de cada dona i de cada home.

La Creu del Senyor ens ajuda a comprendre que tots necessitem del perdó: de perdonar i d' ésser perdonats. Qui no assimila aquesta realitat, es torna incapaç de sondejar la profunditat de l'amor que l'uneix a una altra persona o a Déu.

Repassem la paràbola del fill pròdig. El jove, encegat per la inexperiència i l'orgull, es va allunyar de la casa paterna i va dilapidar tot el que havia rebut. Si va tornar a casa, fou perquè havia palpat molt de prop, en altres moments, la misericòrdia paterna, la comprensió, i sabia de sobres que no seria rebutjat. En retrobar el pare, aquest li va lliurar, amb una abraçada, el seu do més gran: el perdó. I va procedir així sense humiliar-lo, sense recordar-li ni tan sols per un instant els anteriors advertiments i consells. Només llavors, el jove va arribar a comprendre el veritable tresor de l'amor patern que havia ignorat i deixat enrere, i que, afortunadament, en tornar penedit, havia recuperat.

També cada un de nosaltres necessita anar amb freqüència al sagrament del perdó, per entendre d'alguna manera la fondària de l'amor diví. "Déu no es cansa de

perdonar -recorda el Papa-; som nosaltres que ens cansem de demanar perdó". En efecte, per desgràcia alimentem fins i tot la determinació de acostumar-nos a la fredor del pecat. Per això, si ja ens beneficiem d'aquest sagrament, fem-ho amb les millors disposicions al nostre abast, anant-hi amb més freqüència o preparant-nos millor. Per aconseguir-ho, llanceu-vos en els braços misericordiosos de Déu, eliminem radicalment els prejudicis i les excuses que ens priven de percebre en l'ànima aquesta carícia de la comprensió del Senyor. És que no recordem la felicitat experimentada l'última vegada que ens vam reconciliar amb una persona? No resulta la petició de perdó un gest humà capaç de "posar cara" a aquest Déu, que tantes vegades apartem de la nostra vida i la bondat que hem oblidat?

Molts cristians desconeixen la bellesa de la Confessió. Convencem-nos: aquest sagrament no ha passat ni passarà de moda mai. Posseeix i posseirà una potència sempre actual. Més encara, és un sagrament que obre la nostra vida al futur, perquè ens torna l'esperança. Preguem, doncs, perquè l'Any Jubilar de la Misericòrdia permeti a força cristians recuperar el camí de tornada a la casa paterna.

Potser algú pensi que, per confessar-se, cal una preparació prèvia molt complexa, i no és així: només cal desitjar la gràcia, fer un bon examen de consciència -potser amb l'ajuda d'un guió o amb la col·laboració d'una persona competent- i després, confiadament, anar al prevere. No passem per alt que van ser els sofriments interiors i exteriors, el coneixement de la pròpia misèria i el record de l'amor patern, allò que va moure interiorment el fill pròdig per

posar-se en marxa. En una situació similar es troben moltes persones al nostre voltant: només necessiten algú que els acompanyi en aquest viatge de tornada a la casa del Pare.

D'altra banda, així com Déu absol, també nosaltres hem de saber perdonar tantes vegades com calgui en la vida quotidiana. Pot ocórrer que potser a causa de malentesos, diferències de caràcters, divergències polítiques o culturals, o qüestions d'un altre tipus, alguns homes i dones arrosseguin durant anys el record de les ofenses causades per amics o per tercers. Malauradament, amb una disposició en l'ànima d'aquest gènere, els conflictes poden perllongar-se en el temps, sense que ningú cedeixi.

Immersos de ple, com estem, en l'Any de la misericòrdia, no hem descobert aquest temps com a ocasió magnífica per oferir la nostra reconciliació,

encara que hàgim estat nosaltres els ofesos? El Senyor dóna sempre el primer pas per perdonar-nos, encara que no mereixem la seva gràcia; ¿No ens decidim a seguir l'exemple del Mestre? "Esforça't, si cal -va escriure sant Josepmaria-, a perdonar sempre els qui t'ofenguin, des del primer instant, perquè, per gran que sigui el dany o l'ofensa que et facin, més t'ha perdonat Déu a tu".

Desitgem vivament que la decisió de perdonar i demanar perdó esdevingui una actitud habitual en nosaltres, a cada família, entre els amics. Pensem que, sense la disposició de perdonar, tots els escenaris en els quals ens movem - també la mateixa família- es converteixen en ambients desoladors, egoistes, que enverinen les ànimes o les entristeixen. La lliçó de Jesucrist és ben precisa: estimar sense descans, també a qui ens fereix.

Per tant, si els altres corresponen al nostre perdó, donem gràcies a Déu; però si no obtenim aquesta resposta que voldríem, no ens desanimem, perquè la misericòrdia és gratuïta, no espera res a canvi. Jesucrist va morir pregant pels que el crucificaven i l'ofenien. La seva mort redemptora va ser causa que el vel de l'odi caigués dels ulls de les ànimes. I només llavors, en contemplar com va expirar Jesucrist, el centurió que era al costat de la Creu va pronunciar aquest bell acte de fe: "Veritablement aquest home era Fill de Déu".

Si els cristians perdonem promptament les ofenses rebudes, amb alegria i senzillesa de cor, molts se sentiran atrets per l'amor dels fills de Déu, i arribaran a trobar al Pare bo que a tots desitja abraçar amb la seva misericòrdia.

► Tots els àudios sobre les obres de misericòrdia

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/audio-del-
prelat-perdonar-aquell-que-ens-ofen/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/audio-del-prelat-perdonar-aquell-que-ens-ofen/)
(06/08/2025)